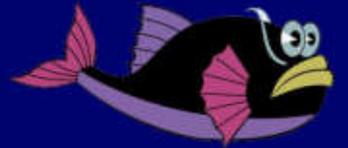

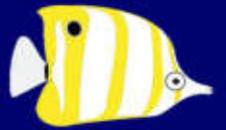
Παπαϊωάννου Κων. Ευάγγελος

Ποιος

είσαι

ψαράκι;

Από τον φιλόσοφο και συγγραφέα του βιβλίου:
Η εσωτερική οδός της αληθινής ελευθερίας

ISBN

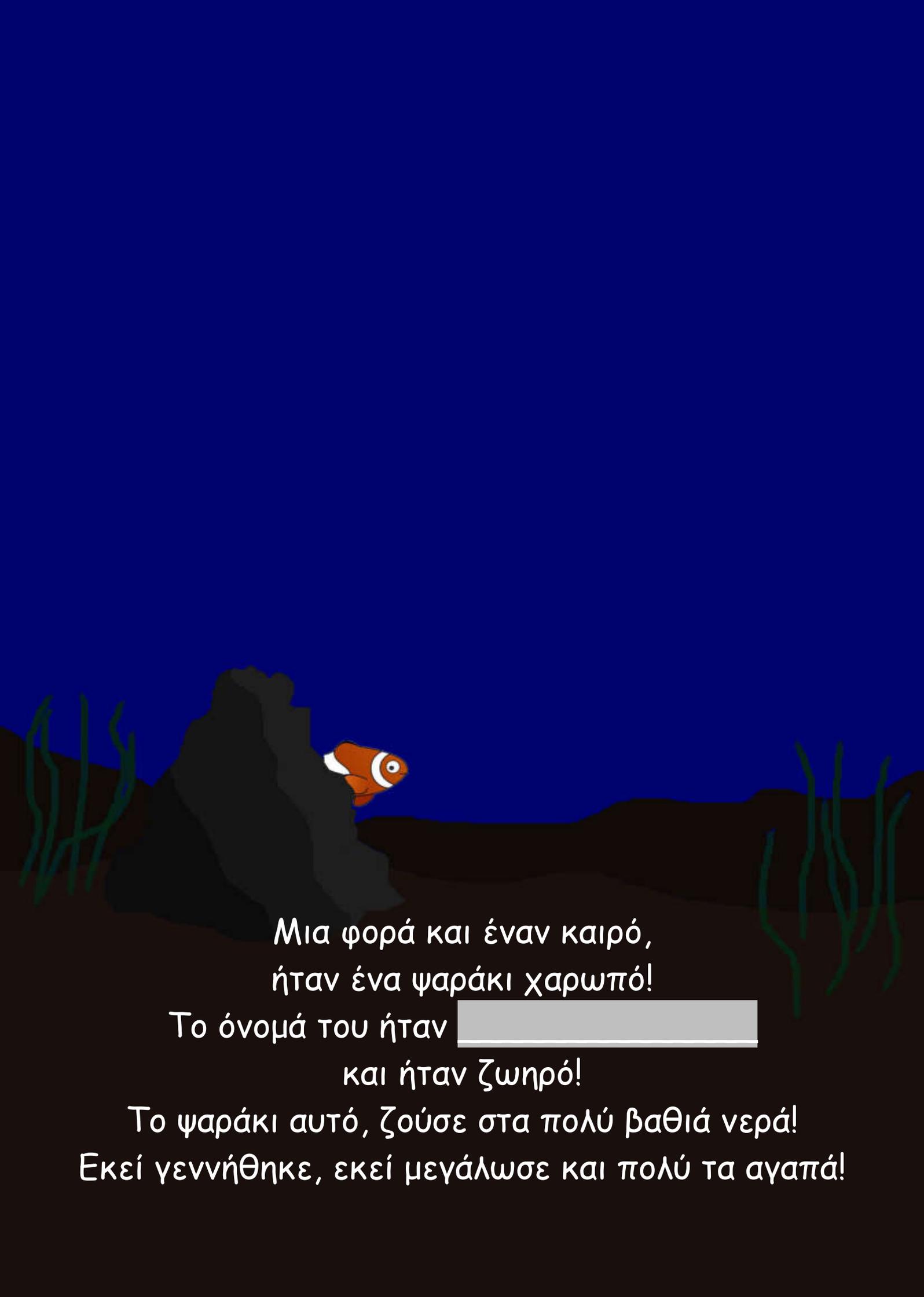
Copyright © 2020

Εικονογράφηση του συγγραφέα

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου, ολική, μερική ή περιληπτική, καθώς και η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου και του εξώφυλλου του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, βάσει του Νόμου 2121/1993, και των κανόνων του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Καλώς όρισες, αγαπητό μου φιλαράκι!
Εσύ, που διαβάζεις τούτο το παραμυθάκι!
Αυτή είναι, μια ιστορία με το μικρό ψαράκι,
που μοιάζει... με αληθινή, λιγάκι!
Συμπλήρωσε και τα κενά,
με το δικό σου ονοματάκι!

Και κάθε φορά που θα διαβάζεις,
την ιστορία αυτή,
θα ζωντανεύει και θα αποκτά,
νόημα για τη ζωή!

Μια φορά και έναν καιρό,
ήταν ένα ψαράκι χαρωπό!

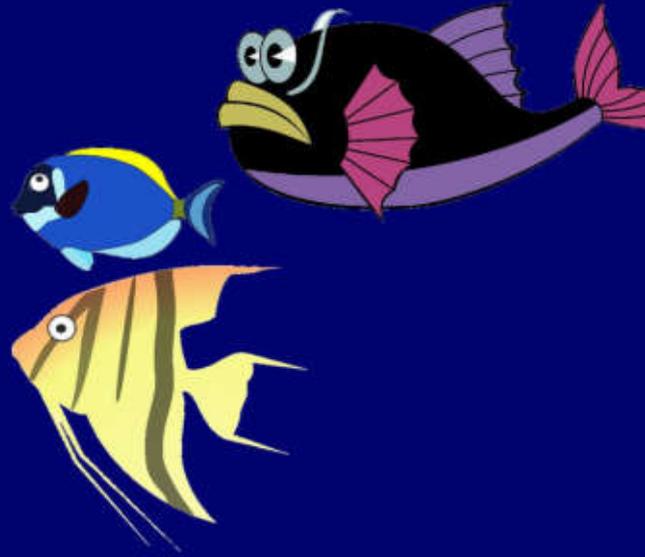
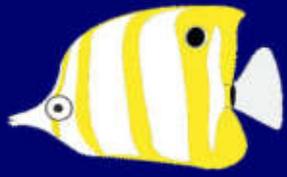
Το όνομά του ήταν

και ήταν ζωηρό!

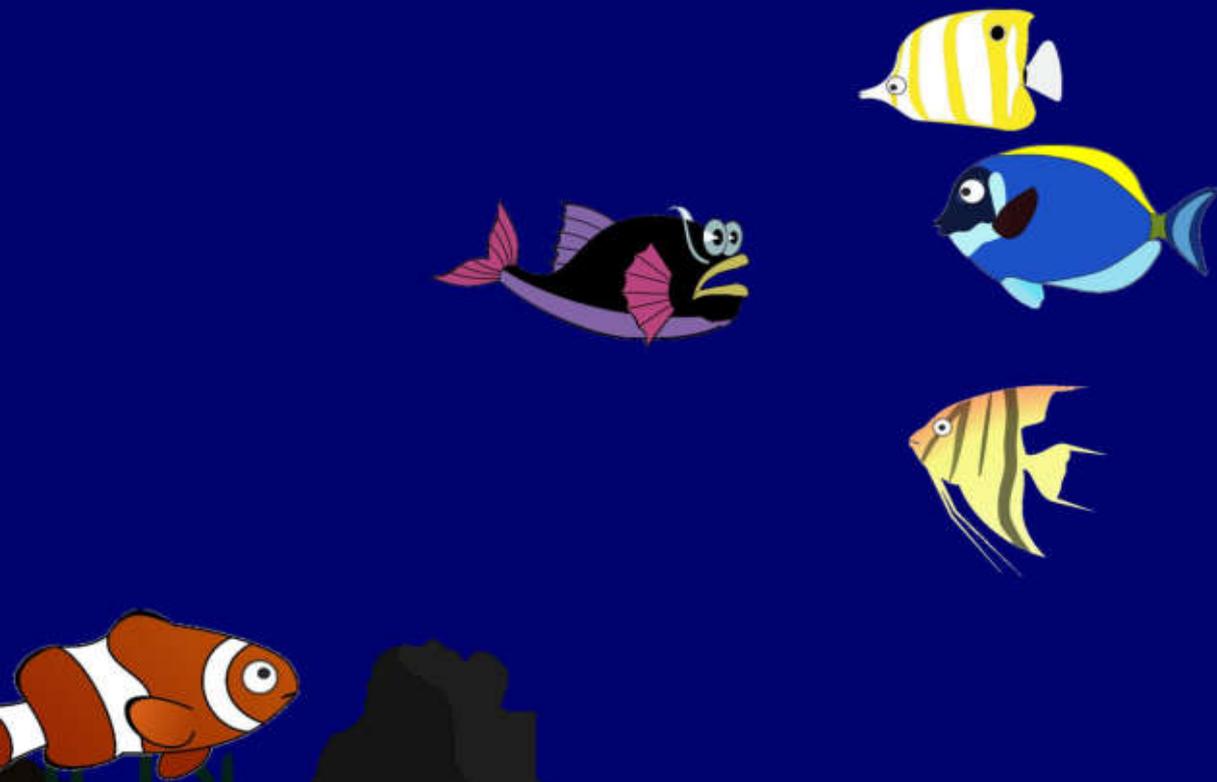
Το ψαράκι αυτό, ζούσε στα πολύ βαθιά νερά!
Εκεί γεννήθηκε, εκεί μεγάλωσε και πολύ τα αγαπά!

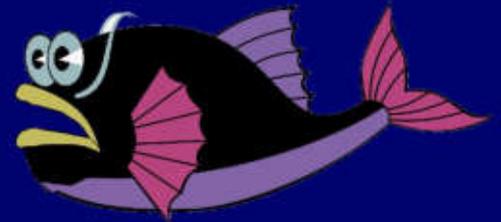
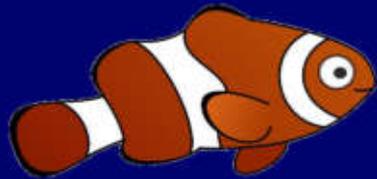
Το περιβάλλον εκεί βαθιά,
είναι βαρύ, κρύο και σκοτεινό...
Αλλά το ψαράκι, είχε συνηθίσει, εγώ θαρρώ!
Τα άλλα ψάρια, τα μεγαλύτερα...
τράκαιρναν και διαμαρτύρονταν!
Άλλοτε σε πέτρες... και άλλοτε μεταξύ τους!

Το ψαράκι με ενδιαφέρον τους άκουγε!
Και κάθε φορά που τράκαιρνε,
παραπονιόταν και αυτό
με μεγάλο ενθουσιασμό!!!
Μερικοί άκουγαν και συμφωνούσαν!
Κι άλλοι αδιάφορα προσπερνούσαν!

Όμως, το ψαράκι βαρέθηκε,
που έχανε τον καιρό του.
Να σκουντουφλάει και να παραπονιέται,
δεν ήτανε γραφτό του!
Εδώ κάτω χαμηλά
τα πάντα φαίνονται πλέον σκοτεινά...
Κι έτσι αποφάσισε
να ταξιδέψει στα πιο ρηχά!

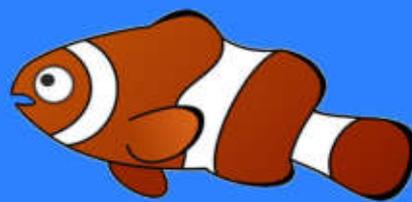
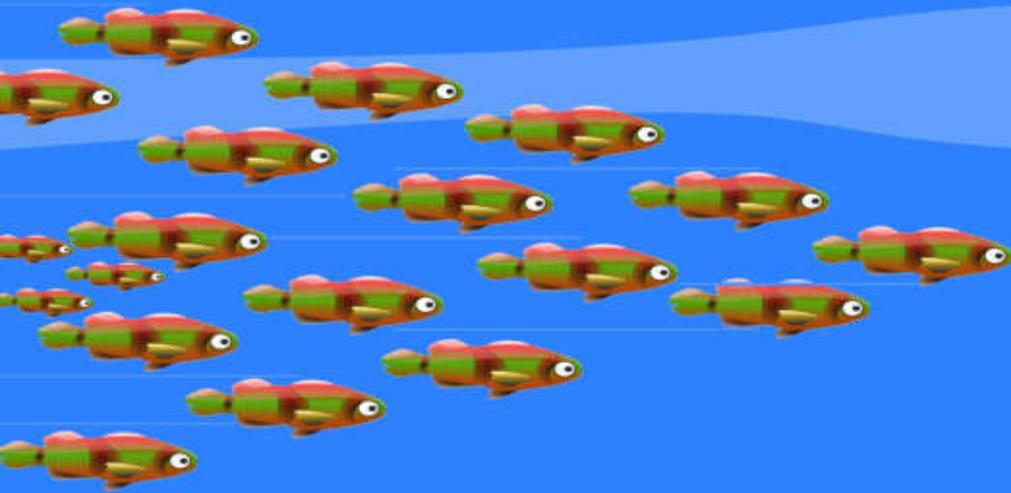
Ήταν μεγάλο και τολμηρό ταξίδι.
Κανένας δεν ήξερε τι θα απογίνει...
Κάποιοι λέγαν "Θα τυφλωθείς απ' το φως,
και θα καείς από την ζέστη!"
και "ποτέ κανείς δεν έχει ξαναταξιδέψει έτσι"...

Το ψαράκι όμως, από την χαρά του ήξερε,
πως το φως να γνωρίσει, ήθελε!
Μόνο και μόνο από την προσμονή του,
ήταν σαν να είχε, ήδη το φως μαζί του!!!

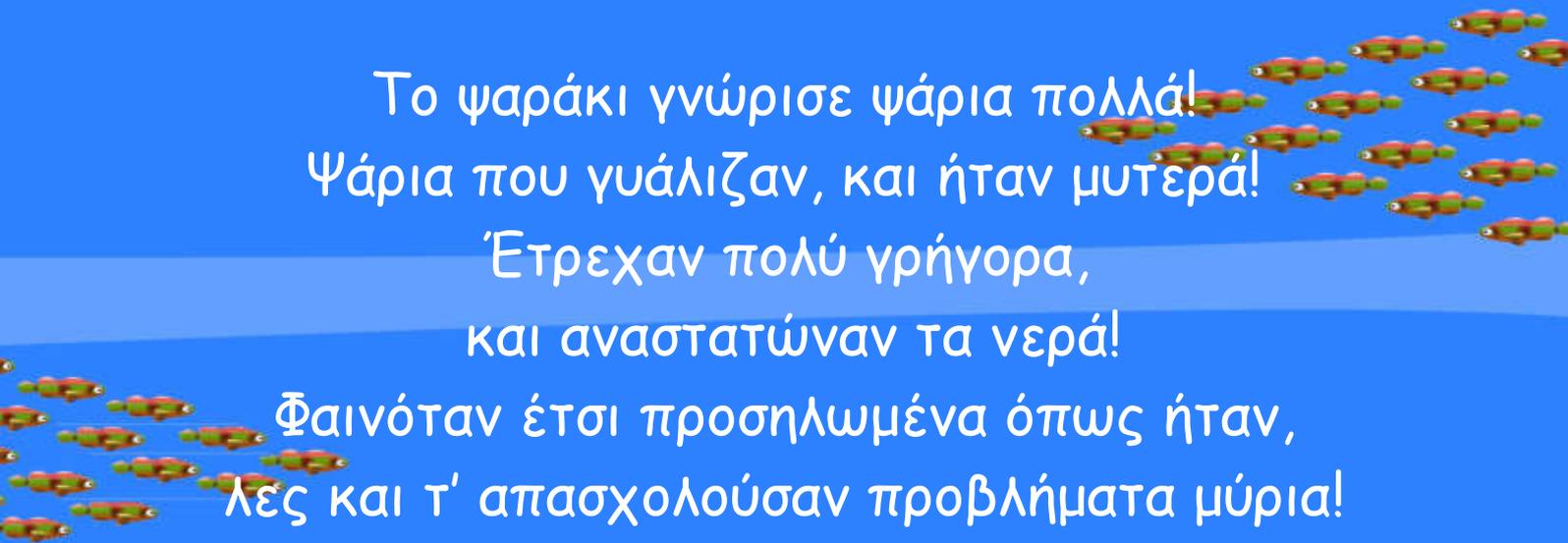

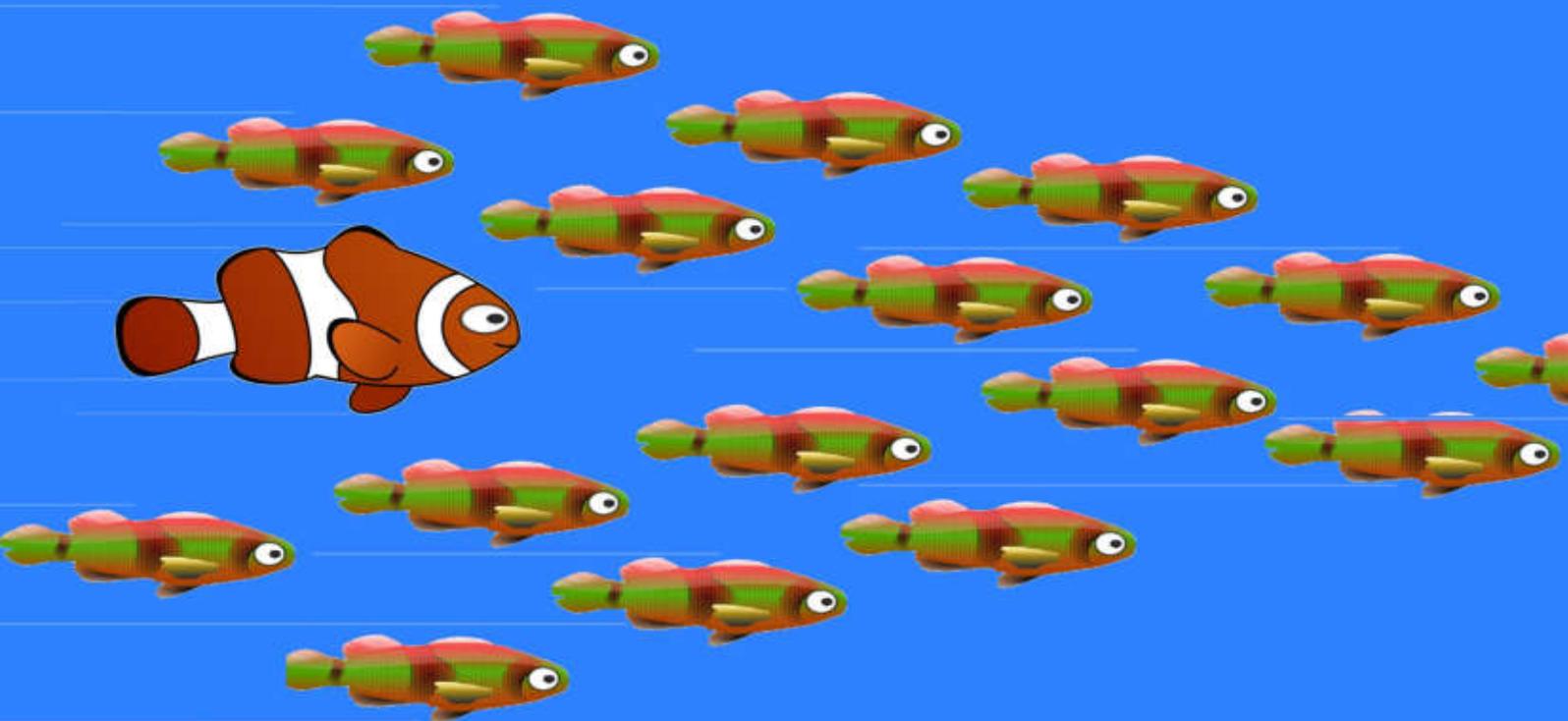
Το ψαράκι καθώς ανέβαινε,
το φως δυνατό το ένιωθε!
Κι έτσι σε αυτό το ύψος σταμάτησε
και τις βόλτες του, χαρούμενο άρχισε!
“Εδώ η θάλασσα είναι ανάλαφρη!
Και το μπλε μαγευτικό!
Είναι τόσο φωτεινά!
που δε χορταίνω να το ζω!”

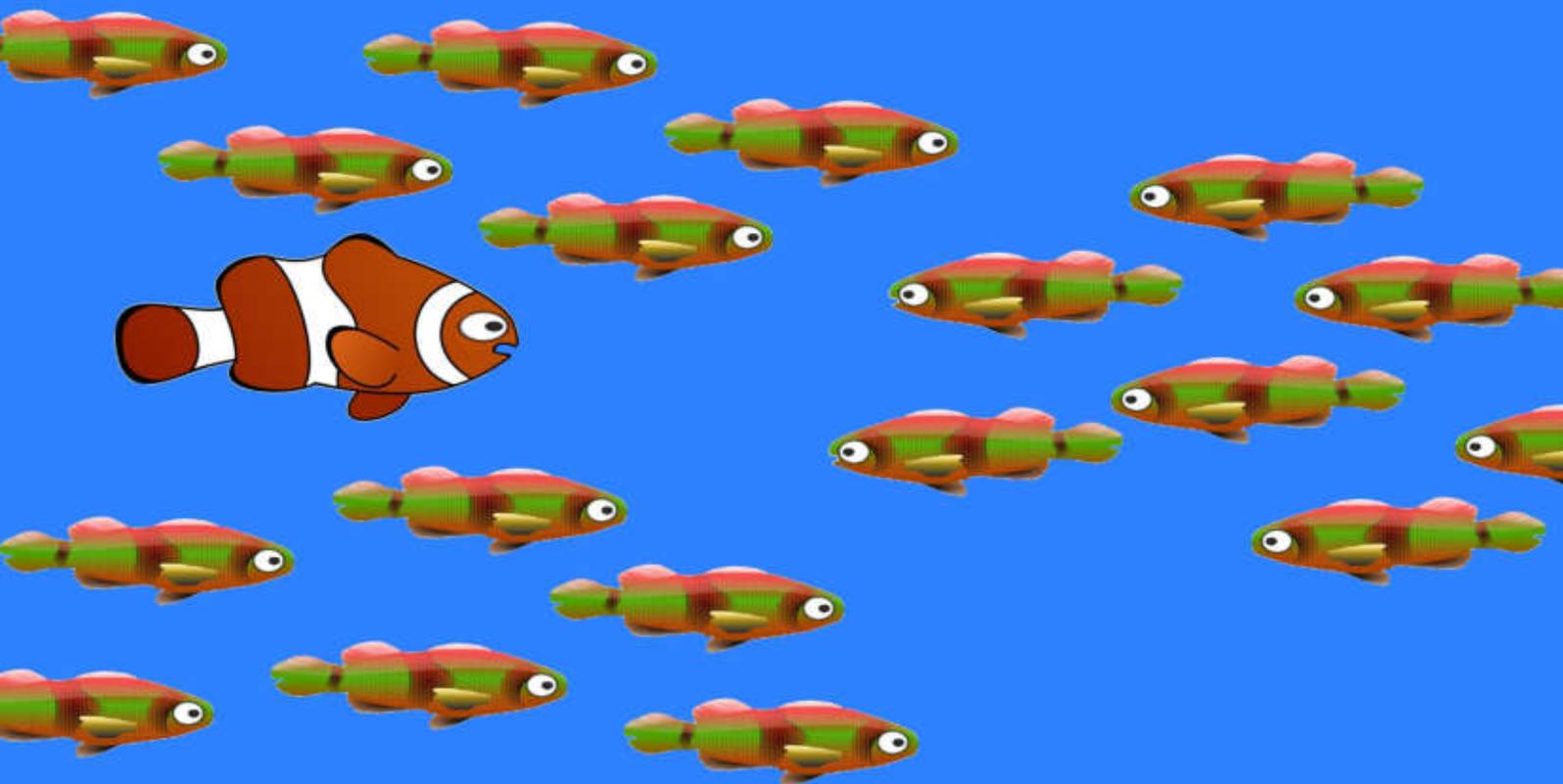
Το ψαράκι γνώρισε ψάρια πολλά!
Ψάρια που γυάλιζαν, και ήταν μυτερά!
Έτρεχαν πολύ γρήγορα,
και αναστατώναν τα νερά!

Φαινόταν έτσι προσηλωμένα όπως ήταν,
Λες και τ' απασχολούσαν προβλήματα μύρια!

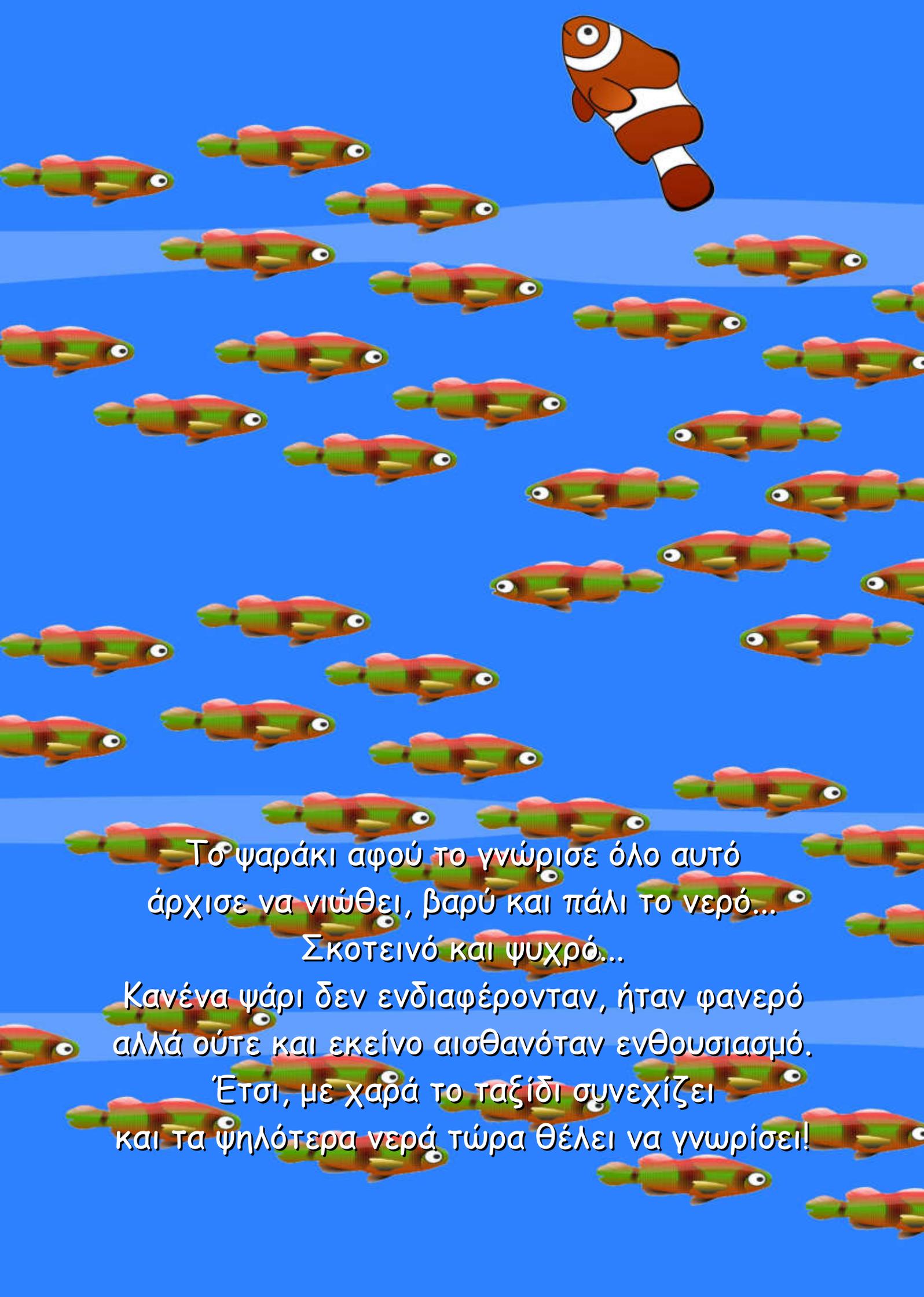

Το ψαράκι, αποφάσισε να ακολουθήσει,
τον νέο τρόπο ζωής να συνηθίσει!
Τους ντόπιους ήθελε πολυ να τους γνωρίσει
και με χαρά για το ταξίδι του να τους μιλήσει!

Τρεχαν από δω και τρεχαν από κει!
Άλλοτε πυκνώνναν και άλλοτε αραώνναν!
“Από εδώ είναι, ο δρόμος ο σωστός!”
“Ανάποδα πάτε! Δεν είστε προς τα μπρός!!!”.

Το ψαράκι αφού το γνώρισε όλο αυτό
άρχισε να νιώθει, βαρύ και πάλι το νερό...

Σκοτεινό και ψυχρό...

Κανένα ψάρι δεν ενδιαφέρονταν, ήταν φανερό
αλλά ούτε και εκείνο αισθανόταν ενθουσιασμό.

Έτσι, με χαρά το ταξίδι συνεχίζει
και τα ψηλότερα νερά τώρα θέλει να γνωρίσει!

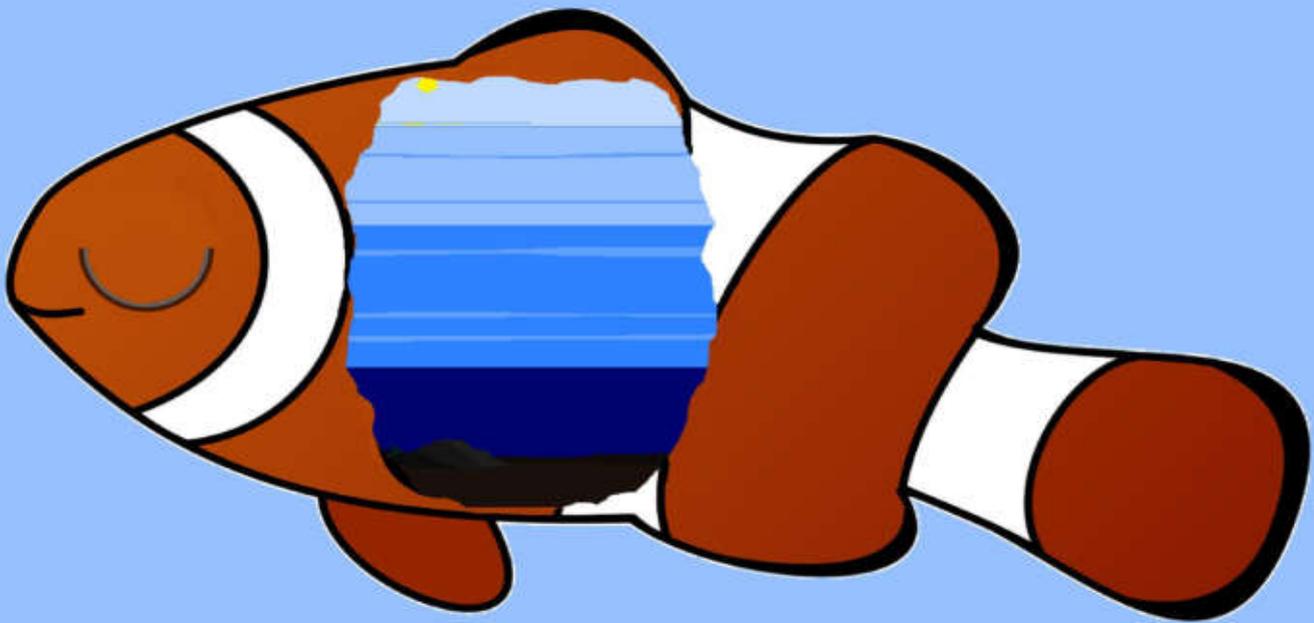
“Το νερό εδώ, είναι πανάλαφρο!
Ζεστό και φωτεινό!
Έχει έναν ανάποδο πάτο,
διάφανο και απαλό!
Αν πας λίγο πιο κοντά,
γιατί από μακριά καθρεπτίζει,
μπορείς να δεις το φως του ήλιου
που όλους μας φωτίζει!”

Όταν κοίταξε κάτω προς τον βυθό,
έβλεπε, όλα όσα είχε γνωρίσει ως εδώ!
Και τότε το ψαράκι κατάλαβε ότι, αγάπησε
τόσο όλα τα ύψη, και τα πλάτη που συνάντησε
"Νιώθω λες και εγώ,
είμαι η θάλασσα που αγαπώ!"

Το ψαράκι γνωρίζοντας την θάλασσα,
τελικά γνώρισε τον Εαυτό του!

Ότι και να δει, έχει γαληνέψει!
Τον Εαυτό του συναντεί, όπου και να ταξιδέψει!
Είναι ρηχό αλλά και βαθύ!
Είναι ελαφρύ αλλά και βαρύ!
Είναι σκοτεινό αλλά και φωτεινό!
"Μα τί δε μπορώ να είμαι Εγώ!"
Όλη του η ζωή, στη κατάλληλη στιγμή,
ήταν μια επιλογή, του φωτός που θα φανερωθεί!

Το ψαράκι με την θάλασσα έσμιξε
και δεν πέθανε ξανά!
Τώρα την αλήθεια ήξερε!
Ήταν παντού και πουθενά!
Μέσα σε κανέναν!
Και μέσα στον καθένα!

Αγαπημένο μου ψαράκι _____!
Εύχομαι στη ζωή σου να μπορείς,
να επιθυμείς το φως,
αλλά και να αγαπάς και το σκοτάδι!

Τέλος;

ή, μήπως...

Μια νέα αρχή;

